Hračky na půdě…

(Jana P., 2009)

Je hluboká noc. Otevřeným oknem na podlahu půdy dopadl měsíční paprsek, z něhož vyskočí měsíční skřítek. Začal skákat po půdě a ťukat do jakýchsi předmětů. Ty předměty jsou staré hračky.

Skřítek…Jak si představíme skřítka? Nikdo neví, jak opravdu vypadá. Můžeme si jej představit jakkoliv. Ale ten náš má jasnou podobu. Má stříbrnou čepičku, malý kulatý obličejík a červené buclaté tvářičky. Hlavička velice kontrastuje s jeho malinkým tělíčkem. V ručičce má kouzelný proutek, kterým hračky probouzí.

Jen, co se otočíme, někdo na nás – kuk – vykoukne. Je to starý plyšový medvídek. Kdysi si s ním hrávaly děti, ale teď… ? Je tomu už tak dávno.

Medvídek usedá a začíná vzpomínat, jaké to bylo dříve. Najednou se kolem něj začínají shromažďovat ostatní hračky a prosí jej, ať jim vypráví, jaké to bylo dříve. „Dobrá“, povídá medvídek a začíná vyprávět.

„Byla zima a ve výloze jednoho starožitnictví sedí jeden medvídek. Ten medvídek jsem já. Kolem procházejí tisíce dětí. Je totiž před Vánoci. Každé z dětí hledá svou vysněnou hračku. Ale mě – mě si nikdo nevšímá. A to se usmívám, jak nejkrásněji umím.

A přece – najednou se tu zastaví chlapeček. Je mu asi 7 let. Dívá se do výlohy. A přímo na mě! Vchází k nám, ale teď už jen slyším. Chlapeček si mě chce koupit, ale nemá dost peněz. Je mu to tak líto, že skoro pláče. Ale tuť, prodavač se nad ním ustrne a medvídka mu daruje, jako vánoční dárek.

Najednou cítím, jak mě někdo zvedá a tiskne mě k sobě.

Jsem šťastný a mého nového nejlepšího kamaráda hřeju.

Jsem nejšťastnější medvídek na světě!“